

Людовикъ IX Святий (1226—1270 год.), освѣтъ голѣма та му набожность и кръстоносни ти му войни, оставилъ и добра спомянь въ народъ тѣ, че билъ много правосѣденъ. Той не далъ на голѣмци ти да отсечатъ съдби ти сами, а наредилъ по-редовни съдници; намѣсто тогавашни ти неучени голѣмци, които били съдници, той зель да въвожда въ високи ти кралски съдилишта законовѣдци, които изучавали стари ти римски закони, и происходили обикновенно отъ прости ти гражданае. Людовикъ гледалъ да тури внѣтрѣшенъ миръ въ кралство то си, та затова не давалъ на феодални ти барони да вдигатъ боеве помежду си, които на онова врѣме ставали често и много съскпвали народъ тѣ. Лѣтно врѣме краль тѣ често ходилъ въ Венсенска та гора и сѣдѣлъ подъ единъ голѣмъ дѣбъ; тамъ свободно дохождали при него които имали нужда, и често разглеждалъ самъ тѣжбити на подданици ти си. Уобшто при кротость та си и при добрата си душа той ималъ и чуденъ коравъ характеръ, и неоставялъ безъ наказание виновати ти голѣмци. Единъ прочуть васаль убѣсилъ троица млади момци за една малка грѣшка. Всички ти барони се молили за него на краль тѣ; нѣ Людовикъ все пакъ го отсѣдилъ да плати доста голѣма глоба. Тогава единъ баронъ пронически забѣлѣжилъ: »Ако да бѣхъ азъ краль, штѣхъ да избѣся всички ти барони, заштото штѣрвата стѣпка е вече направена, а втората вече ништо не струва.« Краль тѣ ислухалъ тая бѣлѣжка, и му казалъ! »какъ, Жанъ, ви казовате, че азъ трѣбова да избѣся шопти барони? Разбира се, азъ това нѣма да направя; нѣ за грѣшки ти имъ шта ги наказовамъ.« Слава та за негова та справедливость и святость възвисила кралско то достоинство въ Франция толкова, колкото побѣди ти и придобиване то на дѣда му Филипа Августа.

Филипъ IV и Бонифаций VIII. Внукъ тѣ на Людовика